

Un any de 'pay per view'

La moció de censura que la setmana vinent defensarà el PSPV-PSOE contra Francesc Camps tan sols és un aperitiu del que ens depararà la política valenciana als pròxims nou mesos: l'any electoral, les causes judicials que afecten destacats líders del PP, la possible unió de forces progressistes, nacionalistes i ecologistes... ningú no recorda un curs tan emocionant.

Ni pel·lícules d'estrena, ni Champions League, ni documentals de la BBC. Si Digital Plus vol captar nous abonats, almenys al País Valencià, ho té ben fàcil: retransmetre els propers nou mesos d'activitat politicojudicial, que, a més, coincideixen de ple amb la temporada alta televisiva.

Qui no pagaria per veure les declaracions als jutjats del president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, o de l'encara alcalde d'Oriola, José Manuel Medina, l'alcalde del Rolls Royce Bentley? Qui no invertiria sis euros per seguir en directe una de les reunions de confecció de llistes electorals del PP, posem per cas la d'Alacant, on zaplanistes i campsisistes llueixen guants de boxa? Qui no s'enganyaria a la infinita sèrie de visites mediambientals del nou conseller de Territori i –malgrat tot– Habitatge, Esteban González Pons, travestit en capità del Rainbow Warrior en la seua lluita acarnissada contra els excessos urbanístics? A qui no agradaria escoltar les converses que mantenen cinc grups polítics a fi de teixir un pacte progressista, nacionalista i ecologista? Qui no tremolaria amb el moviment de la ruleta que en aturar-se decidirà si el secretari general socialista, Joan Ignasi Pla, ho guanya tot o, coses dels concursos, se'n torna cap a casa mirant-se les mans?

'Chupinazo'. Ben mirat, la moció de censura que es debat la setmana vinent a les Corts valencianes únicament és el

chupinazo. La cursa desenfrenada i embogida, arriscadíssima, vindrà després. En qualsevol cas, però, els dos dies que l'hemicicle autonòmic es vestirà de circ romà a fi de determinar la continuïtat o no de Francesc Camps al capdavant del Consell hauran de servir per conèixer l'opinió del president al voltant de diversos temes que assetgen el seu partit i el seu executiu, sobre els quals gairebé mai no s'ha volgut posicionar.

Els presumptes casos de corrupció –a més de Fabra i Medina, la justícia investiga els titulars dels ajuntaments d'Alacant i Torrevella, que, amb Medina, són els tres puntals de Camps en un sud clarament zaplanista–; però també la política urbanística, que després de les crítiques de la Unió Europea ara el Consell mira de reforestar a través de la campanya ecologista empresa pel nou conseller, González Pons, obsedit amb la seua "*política sandia*, verda per fora, i roja, com el cor, per dins"; o la celeritat amb què el PP va tancar la investigació de l'accident del metro del passat 3 de juliol, que va costar la vida de 43 persones, però no el càrrec a cap alt dirigent governamental; sense oblidar un deute desorbitat, que dobla la mitjana de les comunitats de l'estat, en bona part producte de sobre costos enormes –com ara a la Ciutat de les Arts i les Ciències i a Ciegsa, l'empresa pública que construeix les escoles– i del pagament de factures falses –emeses per Terra Mítica i l'Institut Valencià de l'Exportació–; i, encara, la despesa per

la visita del papa Benet XVI, una xifra que Camps –corejant l'alcaldesa de València, Rita Barberà– ha ocultat rere una frase: "el que faça falta".

Són només alguns dels eixos del discurs de noranta minuts amb què el cap de l'oposició, Joan Ignasi Pla, mirarà de convèncer no ja algun diputat zaplanista –es descarta que hi haja cap fuita d'aquest sector minoritari del PP valencià, si bé de seguida passaran comptes en forma de més quota de poder–, sinó, més aviat, a una gran part de la ciutadania que no opina que la situació siga tan extraordinàriament greu.

Els socialistes recorden que no són els primers que censuren, des de les institucions, la política del Govern Camps. Ja ho ha fet la mateixa Unió Europea –per l'urbanisme–, el Banc d'Espanya –pel deute– i la Sindicatura de Comptes –per pagaments indeguts–, fins i tot els col·legis professionals d'arquitectes i d'advocats, el comitè d'empresa de Ràdio Televisió Valenciana o l'Associació Valenciana d'Agricultors, propera als populars. Llevat de la Sindicatura, òrgan de control intern de la Generalitat, en tots els casos el Consell ha acusat els acusadors d'actuar amb finalitats polítiques.

A més d'obligar el president valencià a pronunciar-se sobre temes molt incòmodes, Pla també avançarà el seu programa de govern alternatiu, que no rebrà el visticplau del Grup Mixt –integrat pel diputat trànsfuga Francisco Javier Tomás Puchol, exmembre del PP i ara afiliat a Coalició Valenciana–, ni tampoc, si no prosperen les converses, d'Esquerra Unida. Aquesta formació ha plantejat tres condicions als socialistes: una moratòria urbanística, més inversió en serveis públics i la rebaixa al 3% de la tanca del 5% de vots necessaris per accedir a les Corts. Un compromís, aquest últim, que el PSPV-PSOE ja va adquirir amb EUPV durant la darrera fase de reforma estatutària, si bé al re-

Camps, en la moció de censura, s'haurà de pronunciar sobre temes que fins ara ha esquivat

mat va fer-se arrere davant l'amenaça del PP de no aprovar el text.

La casa, per fer. Camps, aferrat a la dita de "qui dia passa, any empeny", no sols haurà de respondre davant l'oposició de les Corts. L'oposició interna no és menys furibunda, sobretot a escala local. Les discrepàncies entre les dues faccions del PP valencià són notables, i la relació és més freda com més al sud, com si el mapa fóra un termòmetre.

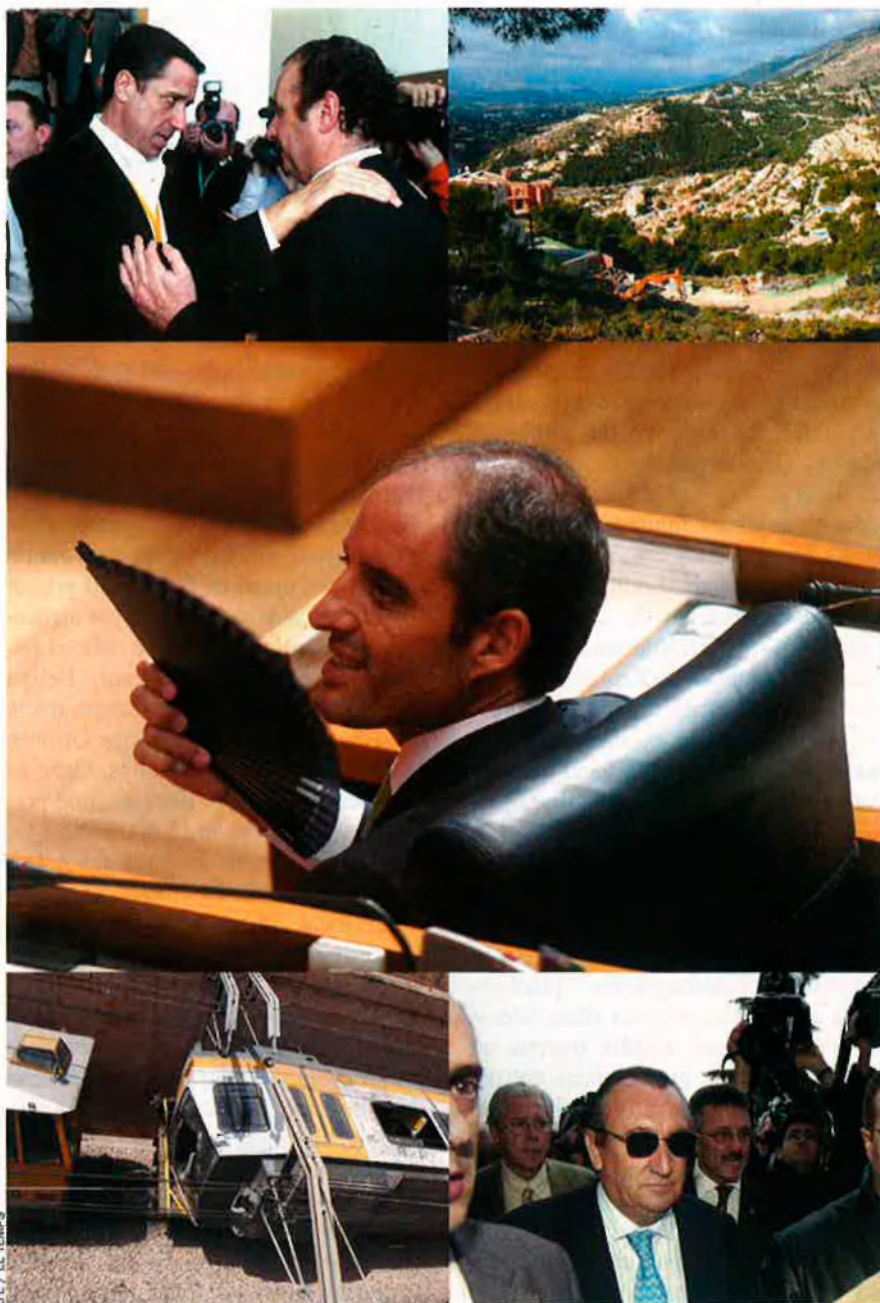
A Castelló, Carlos Fabra ho controla tot. No debades, des de les Corts de Cadis, el 1812, la presidència de la Diputació ha estat gairebé de seguit en mans de la seua família. Ell mateix assegura que "a Castelló, no hi ha campsistes ni zaplanistes, hi ha fabristes". Una posició de força que atenalla Camps, temerós que el baró del nord se li gire en contra.

Per això ha deixat passar el temps, tot i el risc evident que els casos de presumpta corrupció en què Fabra està immers prenguen embranzida en plena contesa electoral. El cercle més estret de Camps —el vicepresident, Víctor Campos, i el portaveu, Vicente Rambla, els quals, curiosament, procedeixen de Castelló i tenen el plàcet de Fabra— s'ensuma que la mà dels socialistes accelerarà els processos judicials quan els comicis estiguen a la vora.

Les insinuacions que, segons sembla, emissaris de Camps han fet a Fabra a fi de fer-lo desistir en la seua pretensió de repetir han caigut en sac buit: "Estic molt fresquet i molt tranquil", ha dit, a més de respondre, a aquells que li preguntaven si havia estat convidat a no a presentar-se mai més com a regidor per Castelló de la Plana —lloc des del qual és triat després president de la Diputació—, que "dins del meu ric patrimoni tinc una casa a Orpesa", i que, per tant, "em presentaré allà on vulga".

València és terra de clara superioritat campsista, però això no evita episodis

"Estic molt fresquet i molt tranquil", respon Fabra a qui li pregunta si pensa repetir candidatura

Els fronts oberts del president Camps són producte d'una legislatura en què no ha tingut les mans lliures per a governar: la pressió zaplanista —a la foto, Zaplana amb el seu home a Alacant, José J. Ripoll—, la dèria urbanística que ara pretén difuminar, càrrecs de confiança imputats i, per a acabar-ho d'adobar, els 43 morts del metro de València, que no van significar cap dimissió.

com el de Gandia. Els intents dels campsistes per descavalcar l'actual líder del PP local, Fernando Mut, xoquen contra la realitat de l'agrupació, controlada pels zaplanistes i que ja ha proposat Mut com a candidat, malgrat que el procés d'elecció de candidats de municipis de més de 20.000 habitants no s'enceta fins a final de novembre i sota l'estricta supervisió de Javier Arenas al carrer de Génova de Madrid. A la capital de la Safor els campsistes volen pre-

sentar un altre candidat, i de seguida van rebel·lar-se contra l'autoproclamació del rival. Mut, embolica que fa fort, immediatament va organitzar un sopar multitudinari a la ciutat, al qual va assistir, com a convidat de luxe, el mateix Eduardo Zaplana. Pura provocació.

Si passem de la Safor a la Marina, el fervor per l'exministre es multiplica. I és que les comarques del sud són de clara tendència zaplanista. Una correlació de forces que des del Consell han

mirat d'equiparar, però que tan sols han aconseguit maquillar. El suport a l'ex-president supera, de llarg, el de l'actual president.

Una lluita caïnita amb episodis extravagants com els viscuts a Oriola –on campsistes i zaplanistes voten per separat, on cadascú té els seus empresaris amics–; a Elx –batalla campal inclosa i acusacions a la zaplanista Enriqueta Sella de “retrasada mental, marquesita de mierda y puta, perdón, diputada”, per part de l'exsubdelegat del Consell a la capital del Vinalopó, el campsista Manuel Ortuño [entre els insults i la condició d’“ex” van passar set mesos, entre els quals les diputades zaplanistes de les Corts, i dues conselleres, reprovaren la seua actitud adherint-se a un document signat per les diputades de l’oposició]–, o a Benidorm, on Gema Amor, la candidata de Zaplana, va vèncer la campsista cunyada de l'exministre, Àngela Barceló, en unes eleccions per la presidència del PP local que van barrejar disputa política i familiar.

Riiiiing! Tant ha dilatat Camps la pacificació del partit que el temps, imparable i com un ós, ja l'abraça. Enmig de la moció de censura i en plena preparació del debat de política general –pràcticament s'encadenaran totes dues cites–, ha d'entaular una batalla interna no menys important, ja que abans del dia 29 s'ha de dilucidar qui apareixerà als cartells electorals del PP a la ciutat d'Alacant. Un lloc cobejat per molts zaplanistes –el president de les Corts, Julio de Espana, o el mateix Ripoll, voldrien governar la seua ciutat, ara com ara en poder del campsista Luis Díaz Alperi–, però que el president valencià no vol deixar caure en mans enemigues.

El zaplanisme –un moviment polític que implica una determinada manera de veure la vida i de comportar-se– ha triat la seua aspirant a l'alcaldia, Macarena Montesinos. I pensen defensar-la fins a les últimes conseqüències, com va decidir la setmana passada el comitè provincial del partit, de majoria zaplanista.

Quan ràpidament Javier Arenas –enemic íntim de Zaplana des de la joventut i actual president del comitè de llistes del PP– va recordar que Madrid escull els candidats a les capitals de província, del costat zaplanista van deduir que havia estat una maniobra dels campsistes,

Els zaplanistes acusen Camps de recórrer 'al primo de Madrid', Rajoy

als quals acusen, en petit comitè, de fer servir “*el primo de Madrid*” –Mariano Rajoy i, per extensió, Arenas– en les cuites guerracivilistes del País Valencià. Al Congrés dels Diputats és *vox populi*, de fet, que Rajoy saludaria un canvi de portaveu que rellevava Zaplana, segurament, per Gustavo de Arístegui.

Els darrers episodis coneguts de Díaz Alperi, però, encara posen més contra les cordes l'opció de Camps. El primer regidor alacantí està imputat per un desfalch a Mercalicante, i ara, a més, el fiscal anticorrupció d'Alacant, Felipe Briones, investiga un presumpte tracte de favor al constructor Enrique Ortiz en la concessió d'uns pàrquings. Ortiz és el beneficiari del pla Rabassa, que preveu la construcció de 15.000 habitatges a la ciutat i que ha aixecat força polseguera, a banda de fer miques el PSPV-PSOE local, que de bon començament va donar suport al megaprojecte immobiliari.

A escassos deu dies de decidir l'aspirant popular a l'alcaldia, ningú no gosa fer pronòstics. Alperi, amb bons índexs de valoració ciutadana, ha topat amb la justícia, una mala companya de viatge, més encara si aquest viatge passa per les urnes. Camps, al seu torn, es nega a perdre un dels tres pilars que sostenen la seua fe al sud. El problema més greu és que els altres dos –Medina, a Oriola, i Pedro Angel Hernández Mateo, a Torrevella– també acaben d'encetar idil·lis amb la dona de la balança, idil·lis que no semblen, precisament, amors d'estiu.

La por. Així doncs, el president valencià mira de recórrer al discurs de la por, avisant dels riscos d'un hipotètic tripartit

A pocs mesos del 27 de maig és quan Pla comença a accelerar

tit –que podria ser, en realitat, un pentapartit–. L'experiència catalana el beneficia, perquè la sensació estesa és la de fracàs i, ja des del punt de vista valencià, menysteniment i agressió, sobretot amb motiu del transvasament frustrat.

Camps ha atemperat, en tot cas, el seu discurs anticatalanista –llengua, euroregió, aigua i patrimoni artístic van ser alguns dels camps en què col·lidien els interessos de valencians i catalans, segons el president–. El capítol del memoràndum de les llengües a la Unió Europea va marcar el punt àlgid, i va coincidir amb el revifament del moviment blaver, amb una Coalició Valenciana encara més extremista que la Unió Valenciana (UV) dels vuitanta. Tant, que el mateix president no va dubtar a qualificar-la de “parafeixista”, el dia que va pispar-li un diputat autòndmic.

Amb una oposició unida, el reagrupament dels vots anticatalanistes fora del PP –en un moviment invers al capitanejat per Zaplana, que va fagocitar UV– significaria la gairebé segura pèrdua de la majoria absoluta popular. Per això mateix, Camps ha de mesurar molt bé la intensitat que ha d'imprimir al discurs de la por.

Complexos i victimisme. Entre els socialistes tampoc no regna l'optimisme. L'acumulació de factors favorables als seus interessos no ha anat de la mà d'una tasca opositora reeixida. És ara, a pocs mesos del fatídic diumenge 27 de maig, quan l'equip de Pla sembla que comença a prémer l'accelerador.

Al capdavant, s'hi juga molt. Les picabaralles internes són història, o això vol fer veure, i ara toca recuperar el Consell. Perquè si no és ara, no serà mai. A Pla només li queda una moneda per introduir a la màquina, i li ha de tocar premi. Si les fruites no lliguen, haurà d'acomodar-se de la secretaria general del partit, tot just sis anys després d'haver-se'n fet càrrec. O president o res, doncs.

Sense el suport entusiasta dels socialistes, que van lluitar fins a l'extenuació perquè es reformara l'Estatut valencià, el president Camps presentaria una tasca de govern magra, producte de la seua escassa capacitat d'acció. Aquesta llei de rang suprem, en canvi, rendibilitza tota la legislatura.

Una llei que, de fet, urgia a la seu socialista madrilenya, ja que introduïa el

A tot o res. Joan Ignasi Pla dirimirà el seu futur polític el proper 27 de maig. Si bé ha pacificat el PSPV-PSOE, no ha estat capaç d'articular una tasca opositora reeixida. Al costat d'aquestes ratlles, l d'esquerra a dreta, el secretari d'organització del PSPV, Vicent Sarrià, amb el diputat José Camarasa i el vicesecretari del partit, Antoni Such. La inseguretat i la política hidràulica, dependents del Govern Zapatero, poden fer-hi molt de mal. Canal 9 n'és la caixa de ressonància.

PP en el maremàgnum de reformes que els dirigents conservadors sempre han qualificat d'"innecessàries". Els socialistes valencians van estar més d'un any preocupats, sobretot, de la carta magna, tot i no ser aquesta la preocupació capital de la ciutadania. No va ser fins a les acaballes d'aquest procés que van picar l'ullet a les forces progressistes i nacionalistes amb les quals han d'arribar al Consell, i va ser una picada d'ullet en va, fictícia, més pròpia d'una partida de cartes. El PP estava disposat a malbaratar la reforma abans que acceptar la rebaixa del 5% al 3% com a tanca d'accés a l'hemicicle valencià, l'exigència dels grups minoritaris per acatar el nou text.

I és que l'arribada al Govern espanyol de José Luis Rodríguez Zapatero no ha tingut un efecte balsàmic, precisament, en la dermis del PSPV-PSOE. Des del primer dia, el Govern de Camps hi ha exercit una oposició desfermada, sabedor que el victimisme té una parròquia ben fidel.

Hi han ajudat decisions d'alt contingut polític, com ara la derogació del transvasament de l'Ebre, la distribució dels immigrants arribats a Canàries o el

repartiment dels nous contingents policials. En tots aquests casos, com en d'altres, el PP ha acusat l'executiu espanyol de menysprear el País Valencià.

En aquest sentit, la caixa de ressonància que és Canal 9 actua com a altaveu ultrapotent gratuït. Ara una nova dada sobre la "històrica sequera que pateixen els nostres camps", ara un nou sistema antitrobatori per als xalets, ara una declaració del Consell sobre el perill de "l'allau immigratòria", ara una comparació entre els cossos de seguretat desplegats per l'estat a Catalunya i els destinats al País Valencià, etc.

Populars i socialistes van acordar desenvolupar cinc lleis paral·leles a l'Estatut, entre les quals la de l'audiovisual, que havia de servir per a eliminar l'excessiva manipulació de l'ens públic. Un control que no arriba i que l'oposició de

segur que trobarà a faltar en plena època electoral, encara que alguns socialistes recorden: "Si vam ser capaços de recuperar el Govern de l'estat amb Alfredo Urdaci a Televisió Espanyola, per què no ha de passar ací igual?"

Els socialistes fins i tot es veuen incapaços de transmetre que les inversions estatals per a l'organització de la Copa de L'Amèrica que acollirà València al 2007 –tant Camps com Barberà han titllat Zapatero de "ronyós", per aquest motiu– són les que faran possible l'esdeveniment, donat l'elevadíssim deute dels comptes autonòmic i municipal.

A roda. La tímida projecció pública de Pla no desentona amb la del seu grup parlamentari. Si bé el carisma només s'encomana quan es contacta amb el poder, és cert que els *coequipiers* de Pla –un gran amant del ciclisme– s'han limitat a seguir el ritme marcat pel seu líder, llevat d'alguna intervenció esporàdica d'Ana Noguera, Andrés Perelló, José Camarasa i Antoni Such. Un equip, al remat, poc consistent i que amenaça de fer figa si Pla no ocupa la presidència de la Generalitat al juny.

La tímida projecció pública de Pla no desentona amb la del seu grup

El passat 6 de maig, las cinc forces que miren d'arribar a un acord preelectoral van reclamar un canvi al 2007. De dalt a baix, Agusti Cerdà (ERPV), Carles Arnal (Els Verds-Esquerra Ecologista), Joan F. Peris (Els Verds del País Valencià-Esquerra Verda), Enric Morera (Bloc) i Glòria Marcos (EUPV).

El secretari d'organització del PSOE, José Blanco, no vol ni sentir a parlar de crisi al PSPV, i per això mateix assegura la presència de Zapatero i ministres diversos durant els mesos que precediran els comicis autonòmics i locals. A més, ja ha influït en el nomenament dels candidats a les alcaldies de les tres capitals de província, tots tres amb un innegable component "estatalista": a Castelló de la Plana i Alacant optaran a ser primer regidor els subdelegats del Govern, Juan María Calles i Etelvina Andreu, respectivament. A València, el colp d'efecte és encara més gran: Carme Alborch, després de molts anys de rumorologia i d'allunyament de la realitat política autòctona, finalment ha acceptat disputar l'alcaldia a l'eterna Rita Barberà. Si no obté la vara de comandament, els socialistes almenys esperen que en redueca la distància i afavoresca, així, els suports a Pla en l'urna autonòmica. Una tàctica més amb vista a reduir l'elevat abstencionisme socialista en les cites no estatals, un fenomen que no pateixen els populars.

La clau de volta. Les enquestes indiquen, però, que l'arribada dels socialistes al Consell no sols depèn dels seus recursos. La distància amb el PP encara és excessiva i, per tant, haurien de recórrer a la col·laboració amb unes altres formacions.

El 2003, la suma de vots de PSPV-PSOE, EUPV-Entesa, Bloc i ERPV va superar la xifra recollida pel PP. El problema, llei d'Hondt a banda, va ser que els sufragis rebuts per les dues últimes forces no van comptar-hi. La tanca del 5% va deixar el Bloc a tres dècimes de les Corts, i les seues 113.792 paperetes, a la paperera.

Perquè "no es perda ni un vot", EUPV, Bloc, ERPV i els dos principals partits ecologistes -Els Verds del País

Valencià - Esquerra Verda i Els Verds - Esquerra Ecologista- fa mesos que miren d'arribar a una entesa que els presente units a les eleccions del maig vinent. Les dificultats pròpies d'un procés com aquest han endarrerit l'acord -segons els experts, caldria haver-lo tancat prou abans de l'estiu, amb temps suficient per generar sinergies i fer-se visible-, les converses van estancar-se en començar a parlar de les llistes.

El consell nacional d'Esquerra Unida del passat dissabte, 9 de setembre -l'endemà de tancar aquesta edició-, havia de votar quina de les dues propostes que es presentaven era aprovada per la coalició.

Dels 10 diputats que, si no hi ha cap daltabaix, obtindria el pacte, Esquerra Unida es quedaria sis -els que ara té-. És el repartiment dels altres quatre el punt que desperta les discrepàncies més serioses. El sector comunista i una part dels independents -entre els quals, la coordinadora general, Glòria Marcos- aposten perquè el Bloc n'obtinga dos, un per a un dels ecologistes i un altre per

Si el Bloc no pacta amb EUPV, és factible que ho faça amb el PSPV.

a ERPV—o, en el seu defecte, per a un altre verd o per a la mateixa EUPV—. El sector nacionalista de la formació, Esquerra i País, advoca perquè el Bloc en dispose de tres, i que ERPV —poc més de 7.000 sufragis al 2003— quede fora de l'hemicicle. En tots els casos, EUPV encapçalaria les tres circumscripcions.

ERPV, de fet, rebutja l'acord si aquest no inclou els principals municipis i té voluntat de permanència, incloent-hi, fins i tot, les eleccions estatals. En el Bloc, consideren gairebé un insult que verds i republicans puguin tenir la mateixa representació que ells, i, en definitiva, pensen que és com convidar-los a abandonar les negociacions.

Si guanya l'oferta del partit comunista, Esquerra i País es revoltarà a l'assemblea que la coalició celebrarà al novembre. Si s'imposen les tesis d'Esquerra i País, Marcos podria quedar desautoritzada —aposta pel front ample i dubta del caràcter esquerrà del Bloc— i encararia un futur ple d'incògnites.

Al Bloc asseguren: "Hem mogut fitxa, partíem d'una relació 6-4 i hem renunciat a un dels diputats i a encapçalar la llista de Castelló, però el que no farem serà perdre la nostra dignitat". Fonts de les negociacions apunten que el gran problema d'Esquerra Unida és la seua composició interna, que barreja ortodòxia i heterogeneïtat. Al rerefons, diuen, hi ha les disputes per controlar la formació a àmbit estatal, entre Francesc Frutos —proper a Marcos i a Ricard Sixto— i Gaspar Llamazares —procliu a l'entesa—. El Bloc ha ofert a EUPV sufragar el 40% de la campanya electoral i el seu suport en els comicis estatals, cosa que, segons diuen, faria que EUPV passara de tenir un diputat valencià al Congrés a tenir-ne tres. Si el Bloc queda despenjat del pacte, és factible que es presente coalitzat amb el PSPV-PSOE, plenament conscient de la necessitat que els seus vots compten.

Curiosament, el nou Estatut obliga a reformar la llei electoral valenciana. Si no, afirmen destacats constitucionalistes, caldria aplicar la norma estatal, que recull una tanca del 3%. Aquests experts, pel seu compte, miren de desencallar una situació que pot fer que comence el partit sense que estiguen clares les normes. De pel·lícula.

Víctor Maceda

"La Moreneta no se merece esto"

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

L'amic Salvador, eminentíssim fill de la ciutat de Terrassa, ens recomana fer un cop d'ull al setmanari *Alba*, el sagrari periodístic on viu i es reproduceix el fanatisme nacionalcatolista més arcaic i abrandat. *Alba* mai no decep i, amb les declaracions de l'abat de Montserrat encara calentes, és tir segur. A banda de destacar-ho amb un gran titular a portada que diu "**Ofensiva catalanista contra la Iglesia**", hi dedica un reportatge a dues pàgines, l'editorial i un munt d'articles d'opinió. No sabíem com triar el millor entre tanta ostentació de periodisme de qualitat. Hem fet el que bonament hem pogut i aquí us ho portem perquè hi reflexioneu cada tarda quan reseu el rosari o aneu al bingo, segons la vostra orientació religiosa.

De tota manera, jo em quedo amb l'editorial. M'ha arribat a l'ànima l'extensíssima introducció que fa per a aclarir que *Alba* no pertany a l'Església per, a continuació, recordar que "**la fe cristiana y la adscripción política no acontecen en el mismo campo**"; és a dir, que el seu regne no és d'aquest món i que el seu interès està per damunt de coses tan terrenals com la política. Dit això, i en aquest clima místic de bon rotllo, obren els braços a tothom per acollir al si de la seva confessió, fins i tot, els nacionalistes!

"Es perfectamente posible y legítimo ser cristiano y ser nacionalista —vasco, catalán o de donde sea."

Ai, si els sent el Canizares! De tota manera, no us espanteu, no és que s'hagin donat cap cop al cap o hagin recuperat la capacitat de raonament, només és una estratègia per arrodonir la jugada més endavant. Una mica allò de "deixeu que la mainada se m'acosti... i veureu quin clatellot els hi clavo". L'artilleria surt de seguida, i els raonaments per a "beneir els tancs", com si diguéssim, apareixen espaterrants en els darrers paràgrafs.

"Numerosos ciudadanos, muchos de ellos católicos, se ven maltratados en sus libertades, incluso en su vida, por algunos nacionalismos y por sus entornos cómplices, que sacan cínica ventaja política de tales atropellos. Por eso mismo, la Conferencia Episcopal Española ha considerado necesario identificar estos factores como intrínsecamente malignos, como no compatibles con la fe y la praxis cristiana. Además, en cuanto cristianos, hay mucha tarea por hacer dentro del nacionalismo, para excluir toda violencia y discriminación."

Llegint això, em pregunto: Què deuen fumar aquests senyors? No en tinc ni idea, però estic segur que no ho compren a l'estanc. No em puc acomiadar sense citar un parell de frases que clouen l'article "**Carta del director**" titulat "**El abad de Montserrat en las redes de PRISA**" Diuen així:

"El masón Illa Galán, profesor de la Carlos III ha elogiado al abad Soler. A mí me preocuparía. La Moreneta no se merece esto"

La intel·ligència humana tampoc no s'ho mereix, això.

Lluís Montserrat

Col·labora amb nosaltres i guanya el llibre de la família Brunetti

Cada setmana regalarem el llibre *El circ de la família Brunetti* a la millor troballa. Feu arribar les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "troballa" (mitjà, data, secció, programa, autor...)